

отъ ходъ!“ Старець-тъ щомъ зачю това, качи и момче-то зади себе си. Като гы видѣ другъ единъ чловѣкъ, че ѣздять и двамина-та на магаре-то, каза: „Молъ вы, честный господине, кажете ми, ваше-ли си е това магаре?“ „Да,“ отговори старецъ-тъ „мое е.“ „Никой не може ни да си помисли, че това магаре е твое,“ каза другъ, „като глѣда че така немилостиво ся обхождашь съ него. Ты и момче-то ти по-можете да носите бѣдно-то магаре, нежели то да носи васъ двама вы.“ „Добръ,“ каза старецъ-тъ; и като слѣзохъ съ момчето си отъ магаре-то, спънахъ му краката съ една връвь, прѣкарахъ прѣзь нея една върлина, и понесохъ го на прѣвилушкѣ на рамена-та си, и мѣчяхъ ся да го прѣнесѣтъ прѣзь единъ мостъ близу до града.

Това зрѣлище бѣше толко чудно, что-то много хора ся събрахъ за да глѣдять и да ся смѣхътъ. Нъ горко-то магаре, като ся намѣчи отъ това носеніе, хвана да шява и да рита, догдѣ ся скѣсахъ връвита, съ кои-то бѣхъ вързаны краката му, и то падна отъ върлина-тъ, и сгрѣмоли ся въ рѣкѣ-тъ.

Бѣдный старецъ си отиде у дома посраменъ и ядосанъ, че при всичкы-ты си мѣкы и старанія за да угоди на всичкы-тъ чловѣцы, той освѣнь гдѣ-то не можя да угоди ни на одного, нъ най-сѣтнѣ изгуби и магаренце-то си.